

POSVÁTNÉ
LŽI
MINNOW
BLYOVÉ

STEPHANIE OAKESOVÁ

HOST

POSVÁTNÉ

LŽI

MINNOW

BLYOVÉ

STEPHANIE

OAKESOVÁ

POSVÁTNÉ
LŽI
MINNOW
BLYOVÉ

STEPHANIE OAKESOVÁ

Brno 2017

Copyright © 2015 by Stephanie Oakes

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Dial Books
for Young Readers, an imprint of Penguin Young Readers
Group, a division of Penguin Random House LLC

Cover photo © Katya Evdokimova / Trevillion Images

Cover design © Kristin Smith

Translation © Alžběta Kalinová, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-137-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-138-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-139-1 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mé mamince,
která mě naučila se o sebe postarat.*

*A všem bezrukým dívkám,
které se to musejí učit samy.*

KAPITOLA 1

Byla jsem celá od krve.

Přede mnou leželo tělo. Na kaši. Boty jsem měla nasáklé jeho krví. Podívala jsem se mu do očí, ale byly pryč, zapadlé za bledými víčky.

Do mrazivého vzduchu mi od úst stoupaly husté obláčky páry. A v každém tom vydechnutí se skrývalo porozumění tomu, jaký je to pocit někoho ovládat, ohýbat něčí tělo podle vlastní vůle.

Jestlipak se právě tak cítil i Prorok ve chvíli, kdy nařídil, aby mi usekli ruce?

Železný most nade mnou se rozdrnčel, jak po něm přejelo nějaké auto. Před žlutou září jeho světel padaly sněhové vločky velké jako lidské nehty a na tmavé obloze blikalo několik chladných hvězd. Chtěla jsem natáhnout ruku a začít snít chytat do dlaní, jako když jsem byla malá. Ale hned jsem si uvědomila, že už žádné ruce nemám a že už mi ani není pět. Že ta dívka, kterou jsem bývala, je skoro mrtvá. Dřepla jsem si za hromadu sněhu a sledovala, jak rudá krev na zemi pomalu zamrzá. Najednou mnou projel chlad. Ještě větší, než jaký panoval venku. Větší, než jaký jsem kdy v životě okusila.

KAPITOLA 2

Přijela policie. Já je ale viděla jen jako rozmazané bílé obrysy duchů natěsnaných v úzkých modrých uniformách. Nějak jsem nedokázala rozeznat jejich tváře. Vždycky jsem zahlédla třeba něčí oko, potom nějaký nos, ale ty obrazy mi hned zase mizely, takže jediné, co jsem skutečně vnímala, byly jejich hlasy prodírající se světlem nového rána. To rozmlácené tělo naložili do sanitky, která se s jekotem rozjela pryč.

Policisté se mi snažili nasadit pouta na moje pahýly, jenže jim pokaždé sklouzla. Chladná ocel se mi zarývala do sotva zhojené kůže. Bolelo to tak, že jsem se kousala do rtu.

„A musíme jí vůbec dávat pouta?“ zamručel jeden z nich.

„Koukni, co udělala,“ připomněl mu druhý. „Neviděls to dítě? Vypadalo, jako kdyby ho přejel nákladák.“

„Ale podívej se, jak vypadá.“

Jen se na mě podívejte — na překřížených pažích mi chybí konce rukou, prsty, pěsti i nehty. Cokoli, čím bych se mohla bránit. Úplně jsem cítila, jak policisté přejeli pohledem po mých doma ušitých kalhotách a po

té nechutné, vytahané košili, kterou mi dal Jude a jež byla celá prosáklá krví.

Nakonec mi nasadili pouta nad lokty. Ten tlak mi málem vykloubil ramena, ale nekřičela jsem. Nevydala jsem ani hlásku. Měla jsem pocit, že už jsem toho napovídala dost na celý život.

KAPITOLA 3

Město jsem poprvé spatřila z policejního auta. Zírala jsem ohmataným okénkem na slunce mizející za budovami uvězněnými ve sněhu.

„Doufej, že to přežije,“ prohodil jeden z těch policistů a já najednou znovu uviděla toho kluka. Jeho rozmlácenou tvář a ústa plná sněhu. Tělem mi pořád ještě koloval adrenalin.

Dřevěné obklady i stropní panely na policejní stanici byly špinavé. Všude byl cítit lógr z kávy.

Policisté diskutovali, jak mi nejlíp odebrat otisky.
„Musíme to udělat.“

„Ale jak ji máme identifikovat, když nemá prsty?“
Jen tak, jakoby nic, vyslovili něco, co jsem cítila už celé měsíce, ale co jsem nikdy neřekla nahlas. Jeden z nich začal listovat policejní příručkou v naději, že tam najde nějaký vhodný postup, zatímco ten druhý mi oba pahýly

namočil do inkoustu a přitiskl je na papír. Dva zdeformované černé ovály na bílém poli.

„Vypadá to, že by nám měl stačit vzorek DNA,“ ozval se ten, který pročítal manuál. Zašmátral v jednom šuplíku, vytáhl z něj malý bavlněný čtvereček, rozložil ho a přidržel mi ho před ústy. „Plivni.“

„Vy chcete můj plivanec?“

„Prostě to udělej.“

Tak jsem shromáždila všechny sliny, které mi v ústech zbyly, a nechala je dopadnout na ten kus látky. Policista ho zavřel do malé plastové krabičky s posuvným víčkem a položil si ji na stůl.

Blesk fotoaparátu mě při focení na policejní snímky oslepil víc než jakákoli zář ohně. Zastínila jsem si oči paží a oni mě pak museli do té naprosto sterilní výlechové místnosti dovést poslepu. Když jsem pak konečně znovu otevřela oči, zjistila jsem, že mě postavili čelem k lůžku s podnožkami, umístěnému u kachličkami obložené stěny. Vedle něj ležel tác s kleštěmi a dalšími nástroji. Nějaká žena s tmavě blondátými vlasy mi položila ruku na rameno a zavedla mě k vyšetřovacímu lůžku. Vzepřela jsem se.

„To je v pořádku,“ začala mě uklidňovat. „Je to standardní postup v případech znásilnění.“

Dívala se na mě a já si představila, co asi vidí — vyhublou, špinavou holku bez rukou a v oblečení páchnoucím krví.

„J-já to nepotřebuju,“ řekla jsem, aniž bych se na lůžko podívala. „K ničemu takovému nedošlo.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se a já se ošila pod jejím pátravým pohledem. Chtěla jsem se naštvat, ale místo toho jsem jen přikývla.

Potřebovala udělat fotky mých zranění, a tak mě odvedla k plastovému koši s oblečením barvy vody po umytí nádobí a nechala mě vybrat si spodní prádlo. Zvedla jsem jedny běžové kalhotky, a ačkoli jsem věděla, že jsou čisté, zdálo se mi, že si tak nějak ponechávají tvar jiných dívek, které tudy prošly přede mnou.

Za paravánem z modrého papíru mě vysvlékla z košile i kalhot, až mi nezůstalo nic než holá kůže, bosé nohy na kachlové podlaze, nahé tělo tak hubené, že připomínalo bílou tyčku. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla, tak obnažené, se skvrnami od zaschlé krve. Ona to nevěděla, ale ta krev nepatřila mně.

Ještě mi neřekli, jestli ten kluk zpod mostu zemřel.

Pomohla mi nasoukat nohy do kalhotek a zapnula mi podprsenku. Zatímco jsem se kroutila v tom těsném elastanu, zvedla ze země moje kalhoty. Z kapsy vyklouzl nějaký předmět a tiše dopadl na zem. Obě jsme na něj zíraly. Kostnatá ruka omotaná zlatým drátem.

„Co to je?“ zeptala se.

Zvedla jsem jeden ze svých pahýlů, aby pochopila.

Čelist jí spadla tak nízko, až se jí protáhly i pytle pod očima. Za vteřinku už ale zase nasadila normální výraz, přesně jako lidé z naší Komunity, když se stali svědky nějakého každodenního zvěrstva. Nijak zvlášť jsme se nad těmito věcmi nepozastavovali. Krávy potřebovaly podojit, čas běžel a někde neustále plakalo jedno z dětí volající jednu ze svých matek.

Policistka sáhla do druhé kapsy u kalhot, vytáhla mou druhou ruku a obě je položila na stříbrný tác.

„Přišijete mi je zpátky?“

Znovu se podívala stranou. „To nebude možné.“

„Proč ne?“

„Protože to jsou lidské ostatky. Podléhají určitým zákonům.“ Odkáslala si. „Budou použity jako důkazní materiál, a až nebudou třeba, zpopelní je.“

„Zpopelní?“ vyhrkla jsem. To ne. Cokoli, jen to ne. „To nemůžete udělat. Jsou to *moje* ruce!“ vykřikla jsem a pokusila jsem se ji odstrčit. „Vraťte mi je!“

Ona ale zaťala ruku v pěst a zastavila mě. „Pokud mě k tomu budeš nutit, budu tě muset uklidnit.“

Pleť okolo úst měla plnou vrásek, jemných a hlubokých jako jehly. Když jsem přestala klást odpor, prostě ten tác zvedla a odešla s ním někam pryč. Za minutku se vrátila. Táč byl prázdný.

Tehdy jsem si uvědomila, že Prorok nebyl jediný, kdo byl schopen vzít mi ruce.

KAPITOLA 4

V policejním autě, ke kterému mě odvedli, už čekali ti dva policisté z dřívějška. Víčka se jim klížila únavou. Zrovna jedli něco z papírových sáčků. Jídlo, které jsem neznala, barevné a křupavé. Mastnýma rukama pochutinu svírali jako křehkou vzácnost, kterou se bojí rozbít.

Když dojedli, zmačkali papírové pytlíky, až to zašustilo, a zahodili je na zem. Sněhem zasypanými ulicemi jsme dojeli až k obrovské bílé budově. Říkali, že je to nemocnice.

Na vyšetřovně mi doktor pokynul, abych mu ukázala svoje pahýly, ale já je schovávala za zády, takže mi je jeden z policistů musel pod lampu natáhnout násilím. Lékař se zatvářil vážně. Měla jsem je pořád ještě umazané od inkoustu na odebírání otisků prstů.

Pak mě uspali a pahýly mi malými nožíky a jehlami otevřeli a obalili je zářivě bílou buničinou, prý dokud mi neodeberou kus kůže z nohy. Za několik dní se mě znovu chystali uspat nějakými preparáty zavěšenými v plastových sáčcích. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že mi neudělají nové ruce. To nejde, řekl mi doktor, jako bych byla retardovaná. Otočila jsem se ke stěně. Pálily mě oči.

Když jsem byla malá, věřila jsem na zázraky. Ale dnes už asi nevěřím.

Ráno za mnou přišla nějaká žena v kostýmku barvy lila, položila si na linoleum na podlaze aktovku a představila se mi jako mně přidělená obhájkyň. Pak usedla na kraj postele a pohlédla na moje pahýly schované pod vrstvou obvazů. Trochu jsem pod dekou poposunula nohy, abych jí udělala místo.

„Jmenuji se Juanita. A ty musíš být ta slavná Minnow Blyová, vid’?“

Prohlížela jsem si ji přimhouřenýma očima.

„Jsem tu proto, abych ti zajistila řádnou obhajobu během procesu. A taky abych dohlédla na to, že budeš mít vše, co potřebuješ, dokud nepostoupíš do další fáze.“

„Co je další fáze?“ chtěla jsem vědět. „Vězení?“ O vězení jsem už slyšela. Prorok říkal, že je plné lidí, kteří jsou tak zkažení, že se jich nechtějí ujmout ani pohané. Jsou to vrazi andělů a popírači Boha. A někteří prý dovedou zabít jediným dotykem.

Juanita se nevesele usmála. „S tím si prozatím nemusíme dělat starosti.“

Vzala mě na procházku po nemocničních chodbách. Ty trepy z jehněčí vlny, které mi dali, když mi ukradli moje boty, hrozně klouzaly. A jakmile jsem ušla víc jak deset kroků naráz, začalo mě něco pálit v hrudi.

Napadlo mě, co to asi mám v plicích, že se mi dýchá tak špatně? Krev? Kouř? Nebo něco horšího?

Juanita se zeptala, jestli mě nemá podepřít, ale já zavrtěla hlavou. Opřela jsem se ramenem o stěnu a opatrně si před sebou přidržovala ty koule z obvazů.

Zastavily jsme se u okna s okenními tabulkami z plastu. Ztěžka jsem oddechovala a paže se mi třáslly. Venku se někde v dálce jako špinavý mrak vznášel nad zemí chuchvalec prachu. Vypadal jako nebe, do kterého nikdy nikdo nechtěl jít.

„To je vše, co z Komunity zbylo,“ řekla Juanita. „Oheň už sice uhasili, ale vzduch je v zimě tak stojatý, že v něm kouř zůstal viset. Říkají, že než se úplně rozfouká, potrvá to celý měsíc.“

„Nevíte... nevíte, jestli tam někdo zemřel?“ hlesla jsem.

Juanita se obrátila ke mně. „Zatím našli dvě těla, ale všechno je pod sněhem. Pořád ještě pátrají.“

„Už pojďme,“ řekla jsem. Odšourala jsem se od okna, ačkoli mi plíce ještě hořely.

Sestry mi píchaly morfium a dny začaly splývat dohromady. Předě dveřmi mého pokoje jsem zahlédla stín nějakého policisty, který tam držel hlídku. Ta jeho silueta mě skoro utěšovala. Kdykoli se mi v hlavě zjevil Prorok, sekera a pěti těch mužů, stačilo se jen zadívat na jeho modré rameno a uklidnila jsem se.

Věděla jsem, že jen hlídá, abych neutekla, ale říkala jsem si, že stejně tak se postará o to, aby ke mně nikdo nepronikl.

Obden za mnou chodila rehabilitační sestra, která mě měla naučit, jak žít bez rukou.

„Zpočátku to nebude snadné,“ řekla mi a já přikývla, jako by mě to samu nikdy dřív nenapadlo. „Dokud se nenaučíš zvládat všechno sama, budeš se možná muset spolehnout na pomoc ostatních.“

Pak položila na zem tepláky a naučila mě, jak si je pomalu natáhnout na nohy. Pahýly jsem měla ovázané pružným obinadlem a při každém pohybu mi kostmi projela příšerná bolest, nakonec se mi ale podařilo natáhnout si tepláky až přes kostnaté boky.

Řekla mi, že až se mi pahýly zhojí, svaly na nich se zúží a na několika místech se semknou k sobě. A že potom budou fungovat jako velké prsty a ruce mi skoro nebudou chybět.

KAPITOLA 5

Zrovna když jsem dojídala snídani, jakousi kaši s kousky jahod, vešla do pokoje Juanita. Oznámila mi, že od mého zatčení uběhly už tři týdny a že je načas začít brát věci vážně. Vysypala mi na postel pytel oblečení a já se jí zeptala, co tím myslí. Všechno bylo vyrobené na strojích a z látek umělých barev, které by neměly existovat. Odmítavě jsem zavrtěla hlavou.

„Musíš někomu dovolit, aby to vypral. Máš tu věc na sobě od té doby, co jsi sem přišla,“ podotkla a ukázala na mou košili. Byla Judeova. Dal mi ji, když jsem byla u něj v chatrči — hned potom, co jsem přišla o ruce. Nic jiného mi po něm nezůstalo.

Založila jsem si paže na prsou a prstem na noze šťouchla do hromady oblečení. „Na co to je?“

„K soudu.“

Leželo tam pár obnošených kostýmů se švy vytahávanými od častého používání a několikero zplihlých šatů, některé šedé, jiné slonovinové, ale všechny vypadaly jako mrtvoly. Juanita je po jedné vytahovala a přikládala mi ramínko k hrudi, aby viděla, jak moc mi nesedí.

„Já nechci šaty,“ protestovala jsem.

„To říkáte všechny.“

Všechny šaty mi byly příliš velké, a tak se Juanita spokojila s tím, že si vezmu jednu neprůhlednou blůzu, pod níž se dostatečně skryje Judeova košile, a sukni ke kolenům. Celé to doladila páskem, který mi zapnula nad pupíkem.

V den soudu byl vzduch venku tak čistý a suchý, že když jsme vyjeli, spustila se mi z nosu krev. Začala mi kapat z brady dřív, než jsem to stačila Juanitě říct. Juanita mi rychle přitiskla k nosu kapesník. Nevěděla jsem proč, ale rozplakala jsem se. Ronila jsem teplé velké slzy, které se vsakovaly do kapesníku. Nebyla jsem skoro slyšet. Přesně tak jsem plakávala v Komunitě, vždycky tak potichu, aby si toho nikdo nevšiml.

Prokurátor se oháněl frázemi jako „brutální napadení“ a „ponechán smrti“ a „žádné výčitky“. Divoce gestikuloval směrem k důkazům přišpendleným ke korkové tabuli. Byly tam rentgenové snímky únavové zlomeniny čelisti toho kluka nebo fotka, na které jako by někdo rozlil modrou barvu v místech, kde se mu natrhl slezina jako slupka shnilé mandarinky.

Ohlédl jsem se přes rameno k místu, kde spolu se svým otcem seděl Philip Lancaster. Oblek mu byl velký v ramenou. V očích už měl jasný pohled, ne ten těkavý zastřený výraz jako tehdy u mostu, ale já slyšela, jak mu

vržou podrážky bot. Pohupoval kolena a plácal si dlaněmi do stehů.

„Vážení členové poroty,“ začala Juanita, když přišel její čas. „Fakta v tomto případě jsou nepopiratelná. Mentálně narušený mladík vyhrožoval dívce, která během předešlých dvanácti hodin přišla o domov. Dívce, která celé roky žila v traumatizujícím strachu. Má klientka jednala čistě v sebeobraně. Svědectví a důkazy, které vám předložíme během tohoto procesu, prokáží její nevinu.“

Při pohledu dozadu na všechny, kteří se přišli podívat a usadili se na vyleštěných dřevěných lavicích, jsem spatřila Philipa. Prsty držel zavěšené za klopami saka nad místem, do kterého jsem ho koplá tolikrát, že jsem mu mohla rozmačkat vnitřnosti. Z drátem zpevněných úst mu dopředu trčely zuby.

Během své výpovědi na mě zíral a já hleděla přímo do jeho zelených očí. V umělém světle soudní síně vypadaly naprosto nezajímavě. Měly barvu vybledlého řapíkatého celeru. A za nimi se neskrýval nikdo jiný než ten kluk. Obyčejný kluk.

Oči se mi zalily slzami a po chvíli jsem začala nahlas plakat. Sehnula jsem se k navoskovanému stolu tak nízko, že jsem se ho málem dotkla nosem. Juanita se rozhlédla po soudní síni. „Tohle ti nepomůže, Minnow,“ zašeptala. „Tohohle soudce pláč nijak neobměkčí.“

Já ale jen zavrtěla hlavou, protože jsem už všechno viděla úplně jasně. Viděla jsem, jak jsem se spletla, jak jsem se spletla sama v sobě a ve všem ostatním, protože tam, přímo přede mnou, stál nepopiratelný důkaz

mých chyb, kulhal v naleštěných botách a měl pochroumané kosti a naprosto nezajímavé oči, kvůli kterým jsem se neměla přestat ovládat.

KAPITOLA 6

Po týdnech soudních přelíčení a výsledcích a vytrvalého ticha, kterým byly proloženy chvíle plné hrůz, soudce prohlásil, že je načase, aby porota rozhodla. Juanita mě odvedla do malé místnosti, kde jsem měla vyčkat na verdikt.

Posadila jsem se na kůží potaženou židli. Juanita mi věnovala jeden z těch svých neradostných úsměvů. Věděla jsem, že mi nechce tvrdit, jak bude všechno v pořádku, protože to by byla lež.

Po deseti minutách si šla zatelefonovat a já osaměla.

Přelétla jsem očima po místnosti a najednou se mi zdálo, že všechno má nějaký význam. Větrák na stropě s nánosy prachu. Prosklený prodejní automat, který v sobě věznil řady nějakých tyčinek v barevných obalech. Malý květináč s fialkami s nahnědlými okraji listů. Cítila jsem leštidlo, které použili na podlahu, takový práškový čistič v plechovce vedle umyvadla, ale ty fialky jsem necítila.

Když se otevřely dveře a dovnitř vešel nějaký muž, trhla jsem sebou. Byl to policista. Viděla jsem jich už tolik, že jsem to dokázala rozpoznat, ačkoli tenhle vypa-

dal jinak než ostatní. Měl brýle, oblek z látky se vzorem rybích kostí a takový vlídný pohled, jako by na vás přátelsky pomrkvával s oběma očima otevřenýma.

Kývl na mě a došel v kožených botách k automatu. Dost dlouho si prohlížel jeho obsah, jako by se chystal učinit to nejdůležitější rozhodnutí za poslední roky. Pak do zařízení pomalu vložil tři mince, zmáčkl tlačítko a vytáhl jakýsi žlutý obdélníček. Když obal roztrhl, zahlédl jsem pod ním různobarevné bonbony vyrovnané v řadě za sebou jako zuby. Jeden si rozbalil, dal ho do úst a začal žvýkat, přičemž se o automat opřel, jako by v té místnosti byl úplně sám.

Měla jsem se nejspíš dívat někam jinam, jenže to nešlo. Každý cizí člověk pro mě pořád představoval lákadlo, jelikož jsem tak dlouho nepoznala nikoho jiného než tu stovku zdeptaných duší. Celého jsem si ho důkladně přečetla. Mechanický pohyb jeho čelistí, zlatý snubní prsten, vějíř vrásek na čele, prostě tak, jak asi lidé čtou knihy. Alespoň jsem nemusela myslet na to, že členové poroty v nějaké nedaleké místnosti probírají, jak moc jsem zlá.

Ten muž se najednou obrátil směrem ke mně. „Dala by sis karamelku?“ zeptal se a nabídl mi jeden čtvereček v růžovém obalu, který už uchopil mezi palec a ukazováček.

Chtěla jsem ji, ale pokrčila jsem rameny a trochu zvedla paže. „Stejně bych si ji nemohla rozbalit.“

A vtom udělal něco zvláštního. Usmál se. Předvedl mi takový ten úsměv, který každý váš rys ještě o něco zvýrazní. „Nebud' si tak jistá,“ řekl a položil karamelku

na stolek přede mnou. „Možná jsi šikovnější, než si myslíš.“

Zbylé bonbony si strčil do kapsy a zamířil ke dveřím. „Uvidíme se později,“ rozloučil se s příslibem.

Zůstala jsem zírat na růžový čtvereček na hnědém stolku. Věděla jsem, že neexistuje způsob, jakým bych ho mohla rozbalit. K tomu bych potřebovala nehty, nebo alespoň palec.

Polkla jsem sliny, které mi zaplavily ústa, a předklonila se. Vzala jsem karamelku do zubů. Spodní řadou zubů jsem přejížděla po obalu, dokud se neodloupil, a současně jsem do něj šťouchala jazykem. Až konečně papírek spadl na stůl a já si přitiskla sladký čtvereček na horní patro. Okamžitě mě rozbolely čelisti a začaly pálit oči. Nic tak chuťově výrazného jsem neměla od té doby, co mi bylo pět. Bylo to úžasné.

Když mě Juanita vedla zpět do soudní síně, pořád ještě jsem měla na jazyku zbyteček karamelky. Všimla jsem si, že ten muž sedí vzadu a přežvykuje. Soudce přečetl rozsudek. Vinna. Odsouzena k šesti letům s možností podmíněného propuštění v den dovršení osmnáctých narozenin. Následně mě upozornil, že pokud si v nápravném zařízení pro mladistvé neudržím čistý rejstřík a nezískám doporučení od zaměstnanců, jsou mé šance na podmíněné propuštění mizivé. Znovu jsem se projela v policejním autě. Tentokrát směrem do Okresního nápravného zařízení pro mladistvé v Mis-soule.

KAPITOLA 7

Jak nasadit pouta dívce bez rukou?

Odpověď je pozoruhodná. Mají na to jednoho muže. Jmenuje se Early. Byl to první člověk, který se mi představil poté, co jsem dorazila do bílé budovy ze škvárobetonu, v níž žily všechny odsouzené mladistvé z okruhu osmi set kilometrů. Do místnosti s holými stěnami vešel s metrem a úsměvem plným křivých zubů.

Early si podle svých slov vydělával na živobytí zakázkovou výrobou pout pro missoulský úřad zabývající se nápravou mladistvých delikventů. Jeden by nevěřil, že se tím někdo může uživit. Vždyť kolik bezrukých lidí může být vězněno současně? Early mi vysvětlil, že peníze shání, kde se dá. Vyrábí pasti na lišky pro lovce, zpevňuje lehátka pro případy, kdy je třeba píchnout smrtící injekci nějakému obéznímu odsouzenému, a tak. Dokonce prý dal dohromady i stříbrný řetízek pro dceru jednoho dozorce k jejím sladkým šestnáctinám.

Early byl zvláštní figurka — tak nějak si představuji starého trpaslíka. Zahnutý nos, černé chlupy v uších, kulatá díra v levém předním řezáku. Early mi celou dobu něco povídal a já se ho na tu díru nezeptala, ale ráda bych věděla, jak k ní přišel.

Rozvinul oranžový metr a změřil mi obvod lokte. Cukla jsem sebou.

„Jenom klid,“ konejšil mě tichým hlasem, kterým se mluví na vyčerpáná zvířata. „Nikdo ti neublíží. Nemusíš se ničeho bát.“

Chtěla jsem mu říct, že ke strachu mám víc důvodů, než by dokázal spočítat. Ale zaťala jsem zuby a mlčela.

Ten pasták byl prostě jen chatrná díra s tenkými stěnami, bývalá alternativní střední škola, kterou před lety koupil kraj, aby ji přebudoval na nápravné zařízení pro mladistvé delikventy. Pak zazdili všechna okna ve velké tělocvičně a uvnitř postavili trojpodlažní systém cel z lehkého kovu.

Jakmile jsem vešla, zaslechla jsem je, jejich hlasy, jejich pohyb, kov cinkající o kov. Páchlo to tam potem, stejně jako v Komunitě.

Dozorkyně jménem Benny mě zavedla do místnosti s bílými obklady. Rozepnula mi zip na poutech a já si trochu protřepala paže. Benny byla statná a měla medovou pleť, skoro stejnou jako Jude, a já jí důvěřovala, ačkoli mi řekla, že ta zvláštní místnost slouží ke svlékání.

„Uděláme si dvě hromady,“ řekla. „Na jednu dáš věci, který si necháš, a na druhou ty, který vyhodíš. Cennosti a vzácný předměty si děvčata většinou nechávají.“

Malá černá kamera v rohu místnosti bedlivě sledovala, jak mi Benny jediným pohybem vyvlékla pásek ze sukně a rozeprnula knoflíčky na blůze, až jsem zůstala stát jen v Judeově košili. Byla už tak strašně obnošená, že skoro ani nevypadala jako košile.

„Vyhodit?“ navrhla Benny.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechat.“

Benny zvedla obočí a odložila košili na hromadu se zbytkem mých věcí.

Pak přede mnou roztáhla jakousi oranžovou uniformu. Pomohla mi ji obléknout, zapnula mi knoflíky a narovнала látku na ramenou. Potom našla pár tenisek a dívala se, jak si je nešikovně snažím nazout.

Nakonec zatáhla za jeden konec mašle, kterou jsem měla vlasy svázané do copu, a ty se mi pomalu rozpletly. „Měla by ses dát ostříhat,“ upozornila mě. „Dlouhý vlasy by ti tu mohly být na škodu.“

„V Komunitě si vlasy skoro nikdy nestříháme,“ řekla jsem.

„Vypadá to, že v Komunitě už nežiješ.“

Vyvedla mě ven do chodby, která končila těžkými dveřmi pokrytými několika vrstvami bílé barvy.

„Tohle je poslední prostor, kde se budeš moci nějakou dobu svobodně pohybovat,“ oznámila mi. „Jsi připravená na to, co tě uvnitř čeká?“

Pokrčila jsem rameny.

„Jsme jediný zařízení ve státě, kde jsou umístěny pachatelky různě závažných trestných činů. Všechny mají méně než osmnáct, ale některý dostaly trest jako mladistvý, další už jako dospělý. Jako ty. Až ti bude osmnáct,

buď tě podmíněčně propustí, nebo přemístí do zařízení pro plnoletý. Chápeš, co to znamená?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„To znamená, že mezi těma holkama jsou třeba i takový, co někoho zabily a klidně by to udělaly znovu. Takže...“ Pohlédla na mé pahýly. „Prostě na sebe dávej pozor. Nerada bych tě seškrabávala z nějaký podlahy, rozumíš?“

Benny mě po kovových schodech dovedla až do třetího patra. Když jsem procházela kolem cel, tiskly se k mřížím rozmazané tváře, a cestou nahoru mě sem tam doprovodilo i nějaké pokřikování nebo zahvízdání.

„Budeš žít v takzvaném Angeltownu,“ oznámila mi Benny.

„Co to je?“

Benny se zastavila a spojila se vysílačkou s další dozorkyní. Pak dveře od cely před námi hlasitě zabzučely a otevřely se.

Benny na mě pohlédla. „Být tebou, snažila bych se ji získat na svou stranu.“

S tím mě strčila do cely. Dveře za mnou zapadly, až se celý komplex mřížoví zatřásl. Ohlédla jsem se přes rameno. Benny byla ta tam.

Na horní palandě se povalovala nějaká holka ve stejně jedovatě oranžové uniformě, jako jsem měla já.

Ignorovala mě, jen si dál četla knihu, kterou měla opřenou v klíně, něco s hvězdami na obálce.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

Pohlédla na mě bystrýma bleděmodrýma očima.
„Angel.“

Angeltown, napadlo mě. O andělech jsem už slyšela. Občas ke kevinianům promlouvají, našeptávají nám a působí hrozné věci. Jsou holohlaví a bezpohlavní a vysocí jako malé domy.

Založila jsem si paže na prsou, opřela se o betonovou stěnu a sesunula se na zem naproti Angel. Ta žlutě nalakovanými nehty oždibovala okraje knihy.

„Takže budu hádat,“ řekla a letmo si mě prohlédla.
„Drobná krádež?“

Nechápavě jsem se na ni podívala. „Cože?“

„Krádeže. Když se na tebe podívám, tipla bych, že jídla. Máš všechny zuby, takže pochybuju, že by šlo o drogy.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Napadení s přitěžujícími okolnostmi.“

Angel se uchechtla. „No jasně.“

„Myslíš, že bych toho nebyla schopná?“ chtěla jsem vědět.

„Nevypadáš na to. Jedna moje noha váží víc než ty.“

„Každý může někoho zranit.“

„A co tvoje ruce?“ podotkla, aniž by se na to prázdno na konci mých zápěstí podívala. Poté, co mi sundali obvazy a vytáhli stehy, vypadaly mé pahýly útle a nafialověle.

„Co s nimi?“

„Jen říkám, že nevypadáš jako vražedkyně. No tak, ber to jako kompliment.“

Táta mi kdysi řekl, že jediné, co člověk potřebuje, aby někoho zranil, je jedno slovo, které vyřkne dostatečně zle. Kdokoli je schopen napáchat obrovské škody, kdokoli, kdo má ústa nebo ruce, jimiž může psát.

„Co byl ten kluk zač?“ zeptala se Angel. „Ten, cos mu to nandala.“

„Jak víš, že to byl kluk?“

„Prostě tak vypadáš, jako holka, na kterou si chlapi dovolují.“

Ztěžka jsem polkla. Chtěla jsem jí prozradit, že jsem to byla já, kdo si dovoloval na Philipa Lancastera, ale to bych jí musela říct i jeho jméno. „Nechci o něm mluvit.“

Angel pokrčila rameny a znovu se začetla do knihy. „Cos provedla ty?“

„Nejspíš to samý co ty. Pokusila jsem se zabít jednoho chlapa. Až na to, že na rozdíl od tebe se mně to povedlo.“

„Vážně?“

Angel se trochu zamračila. Ačkoli měla pihovatý nos i celý obličej, nevypadala nijak roztomile, dětsky nebo snad křehce. Na hlavě jí pod prameny špinavých plavých vlasů prosvítala bledá kůže.

„K vražedkyni by přece jinou vězeňkyni neumístili,“ zamyslela jsem se.

„A kdo říká, že šlo o vraždu?“

„Když ne o vraždu, tak o co teda?“

„O sebeobranu. Až na to, že mi to možná stoprocentně neuvěřili. Strejda byl dost významnej občan a já

nevypadám přesně jako nevinátka a sladká holčička. Ale tyhle věznice jsou stejně tak přeplněné, že klidně šoupnou do jedné cely vražedkyni s obyčejnou zlodějkou jenom proto, aby trochu ušetřili.“

„Jak to víš?“

„To ví každě. Bohužel. Vystřídala se tu půlka mojí třídy. Vidíš, vlastně je to tu jako takovej školní sraz,“ mrkla na mě. „Do jaký školy chodíš?“

„Nechodím do školy.“

„Domácí vyučování?“

„Ne. Prostě... prostě žádné vyučování. Vyrostla jsem v národním parku. Za Albertonem. Jižně od Popelčiny skály.“ V nemocnici mi jedna ze sestřiček někde sehnala mapu a já si našla, kde jsme žili.

Angel se na mě odměřeně podívala. „Tam nikdo nežije. Vždyť tam už je fakt divočina. Všude samej medvěd grizzly a tak.“

„Medvědi nás nechávali na pokoji. Drží se dál od hluku.“

„Ale takhle daleko žijou jenom ty náboženský fanatici, co nenáviděj vládu a prodávaj svoje dcery starejm podivínům.“

Přišpendlila jsem oči ke kovové podlaze.

„Takže tys k tý sektě patřila?“ došlo Angel a posadila se. „Páni, viděla jsem to v televizi. Prej jste bydleli v dírách a běhali po lese nahý.“

„Tohle jsi slyšela?“

„Něco takovýho. To jste vážně neměli tekoucí vodu?“

„Ani elektrinu.“

„Proč?“

„Rozhodli se pro to moji rodiče, ne já. Mně bylo pět, když jsme se do Komunity přestěhovali.“

„A proč tam šli?“

„Kvůli Prorokovi,“ odpověděla jsem neurčitě. Zjistila jsem, že tu větu nedokážu dál nijak rozvést. Bylo náročné zkoušet rozplést zamotané klubko vzpomínek z posledních dvanácti let života v lesích až ke chvíli, kdy se v našem starém přívěsu zjevil Prorok a začal tam pořádát modlitební shromáždění. Jeho postava oděná do černého hábitu jako by vnesla smysl do všech zákoutů našich životů. Uvěřili jsme mu, že jsme světci. Že nám lže, to nás ani ve snu nenapadlo.

„No jo, chápu,“ řekla trochu tišeji Angel. „Tvůj táta měl nejspíš plnou hubu řečí o Bohu a zaprodal vlastní rodinu, aby mohl toho chlápka následovat. To znám.“

„Vážně?“ Nevěřila jsem.

„No jasně. Celá moje rodina je nábožensky založená. Motám se kolem těchhle věcí celý život.“

Vtom se z interkomu ozval celkem příjemný elektro-nický tón. Angel seskočila na zem. Zepředu jsem zaslechla bzučení dveří, které se začaly odemykat, a dusot nohou na kovových můstcích.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Večeře.“

Naše dveře se otevřely jako poslední, a já tak mohla poprvé spatřit skutečný počet dívek, které tu byly uvězněné. Před námi stály v metr a půl širokých rozestupech dvojice holek v oranžových uniformách.

Věznice otevřela svůj kovový chřtán a vyvrhla jejich zástup. Zástup vězeňkyň. Zástup poutnic.

KAPITOLA 8

Když se ráno rozsvítila světla, seskočila jsem z postele a klopýtala za Angel do jídelny na snídani. Měly jsme ovesnou kaši. Musela jsem si tu modrou plastovou mis-ku naklonit k ústům. Jakmile si ostatní holky hlučně posbíraly všechny školní potřeby, vrátila jsem se sama do své cely. Na chodbě stála dozorkyně, která sledovala každý můj pohyb, přesto jsem se ale odvážila na chvíličku pohlédnout do takového okénka ve škvárobetonové zdi. Sklo bylo reflexní, takže jsem v něm spatřila jen vlastní tvář. Propadlé oči, vlasy padající na ramena jako odrbaný hnědý šál.

Po příchodu do cely jsem zjistila, že v ní sedí nějaký muž. Všude kolem panovalo naprosté ticho a já věděla, že kromě mě a toho muže už není na celém patře jiná živá duše. Seděl vedle mojí postele na nízké stoličce, jako by tam patřil. V jedné ruce držel propisku a něco si zapisoval do žlutého zápisníku se zažloutlými listy, který měl položený na klíně.

Ozvalo se zabzučení a dveře se otevřely.

Muž povstal. Hned jsem v ústech ucítila umělou chuť ovoce a hlavou mi probleskla vzpomínka na den mého soudu, kdy jsem se s ním setkala.

„Dobré ráno,“ pozdravil mě a pokynul směrem k posteli. „Posad' se.“

Pomalu jsem přešla k posteli a posadila se na matraci do tureckého sedu. On se znovu uvelebil na stoličce vmáčknuté mezi toaletou a palandou. Byla tak nízká, že mu kolena trčela vysoko do vzduchu. Zírala jsem do inkoustem popsaného zápisníku v jeho klíně. Nebyla jsem schopná přečíst ani slovo.

„Znám vás,“ řekla jsem.

„Karamelky,“ odpověděl.

Přikývla jsem.

„To byl pekelný den,“ poznamenal. Při tom slově jsem se zamračila. Vzpomněla jsem si na všechno, co nás o pekle učil Prorok. Nachází se v samém dutém srdci naší planety, kde jsou na věky věků mučeni zlí lidé, v naprosté tmě, takže sice slyší, ale nevidí zástupy ostatních ječících kolem něj.

„Pekelný,“ souhlasila jsem.

„Jmenuji se doktor Wilson.“ Ukázal mi plastový průkaz. Na fotce vypadal dost strojeně. Kravatu měl utaženou těsně pod bradou a vůbec se neusmíval. A v rohu podobenky jsem navzdory své částečné negramotnosti rozeznala tři písmena. FBI.

Už jsem se ho chtěla zeptat, co je FBI do napadení nějakého Philipa Lancastera, ale pak jsem si vzpomněla na jiný zločin, daleko závažnější. Prorok sice ležel v jednom z mrazáků někde ve státní márnici, nebo kde mohl po tom požáru skončit, jenže nezmižel. A možná ani nikdy nezmižít. Možná mi bude neustále našeptávat do ucha své jedy a do toho chras-

tit okovy, dokud se mu nepodaří mě zabít, jak měl v plánu.

Podívala jsem se na průkaz a pak na muže. Čelo měl zvrásněné jako akordeon. Nedokázala jsem odhadnout jeho věk. Lidé tu vypadali úplně jinak než v Komunitě, kde tuhé zimy a spalující žár slunce měnily mladíky ve starce a starce v umrlce. „Vy jste detektiv?“

„Forenzní psycholog.“

Zamrkala jsem. „Co to je?“

„Cokoli, co právě chci. Většinou si jen povídám s lidmi.“

„Trochu jako poradce?“

„Tak trochu.“

„Já ale poradce nepotřebuju.“

Doktor Wilson se usmál. „Tak to je dobře, že jsem ti nepřišel dělat poradce.“

„Já si totiž o pocitech povídám nerada.“

„Skvěle, já taky. O čemkoli, jen ne o pocitech.“

Znělo to jako vtip. Na chvíli jsem se nadechla a zkusila se na to soustředit. Jude se mě občas pokoušel rozesmát, a když se mu podařilo vydolovat ze mě úsměv, vtipkoval dál, rozdmýchával uhlíky smíchu, až jsem se chtěla tak hlasitě, že všichni ptáci v lese ztichli. Když jsem se pak večer vracívala do Komunity, bála jsem se, že si někdo všimne těžko utajovaného veselí v mé tváři.

Pustila jsem Judea z hlavy. Doktor Wilson mě ale z očí nespouštěl. „Co po mně FBI chce?“

„Události v Komunitě už nevyšetřuje oddělení místní policie. Případ byl předán FBI.“

„Takže... tohle všechno,“ řekla jsem a ukázala na něj a na sebe pahýlem, „je o Komunitě? O Prorokovi?“

„Je to o tom, co je pro tebe dobré. S tvým případem jsme na FBI dobře obeznámeni. Můj nadřízený to probral s ředitelem věznice a společně dospěli k závěru, že potřebuješ speciální pozornost. Byl jsem jmenován koordinátorem tvého duševního zdraví tady v nápravném zařízení pro mladistvé.“

„Vážně jste tu jenom kvůli tomu?“ zeptala jsem se. „Kvůli mému duševnímu zdraví? Nebo o mně chcete nashromáždit informace? Mám za sebou soud. Vím, čím se lidé jako vy živí. Chcete přijít na to, co jsem zač.“

Doktor Wilson se rozesmál. „Ale to já už přece dávno vím. Vím to od chvíle, kdy jsi vešla do soudní síně s karamelkou v puse.“

Táta mě naučil, jak poznat, když vás chce někdo napálit. Tam v té cele s doktorem Wilsonem jsem si na to vzpomněla.

Dřív táta sázel na chrtí dostihy. Říkal, že do kasina nikdy ani nevkročí, protože ostatní hráči tam švindlují a krupiéři hrají špinavou hru. Závodů měl rád proto, že tam šlo jen o něj a o psy. Nikdo ho nemohl ošidit o jeho těžce vydělané peníze. Občas mě brával s sebou,

pokaždé večer, kdy mi smrad nažloutlého piva zalézal až do mozku a zadek mi přimrzal k hliníkové sedačce. Kolem obřích žárovek lemujících závodní dráhu se to jen hemžilo bílými mŕmami, které se předháněly, kdo se dostane co nejdříve.

„Proč se tak strašně snaží dostat ke světlu?“ zeptala jsem se tehdy táty.

„Myslí si, že je to slunce,“ odpověděl. „Nepoznají rozdíl.“

Právě tehdy mě naučil, jak poznat, když vám někdo lže. Tváří se u toho až příliš naléhavě, jako by zoufale potřeboval, abyste té lži uvěřili. A ty historky zpravidla navíc bývají příliš krásné, aby to byla pravda. Později jsem si na to na všechno vzpomněla, ale nezmiňovala jsem se o tom. Až příliš to sedělo na Proroka.

„A čeho tu chcete dosáhnout vy?“ zeptala jsem se doktora Wilsona.

„Že ti pomůžu,“ odvětil. „Prostě ti chci pomoci. Ale nemusíš mi to věřit.“

„Výborně,“ řekla jsem. „Nevěřím vám. Cílem FBI není mi pomoci.“

„Tak copak je naším cílem?“

„Zjistit, kdo zabil Proroka.“

Doktor Wilson zvedl obočí. „Proč si myslíš, že je tu nějaký vrah?“ zeptal se. „Proč se vůbec domníváš, že je Prorok mrtvý?“

Rychle jsem nasadila výraz hráče pokeru, ale i tak mi bylo jasné, že už si toho všiml, zahlédl táhlý stín všech lží.

„Když vypukl ten požár, bylas úplně mimo Komunitu,“ pokračoval. „Tak to alespoň stojí ve tvé výpovědi z té noci, kdy tě zatkli.“

„No když to tak stojí v mojí výpovědi, pak to musí být pravda,“ řekla jsem a naklonila hlavu na stranu. Až mě zabolely svaly na šíji z toho, jak musejí nosit ústa plná takových lží.

Založila jsem si paže na prsou a sykla.

Doktor Wilson na mě ukázal propiskou. „Bolí tě? Myslím tvoje ruce?“

„Občas,“ přiznala jsem.

„Možná jednoho dne dostaneš pár nových bionických rukou. Technologie takových náhrad se rozvíjí každým dnem.“

„No jasně, to by bylo bezva,“ odfrkla jsem.

„Ano?“

„Jo, to by všechno spravilo.“

Zamračil se, podrbl se na bradě a zapsal si něco do nažloutlého zápisníku. Snažila jsem se to přechíst, ale nedokázala jsem ta písmena spojit do slov. Zavřela jsem oči a začala přemýšlet, jak mám kdy zvítězit nad lidmi, jako je tento muž se svou propiskou a odznakem a slovy. Já mám jen ústa, a nic, co bych řekla.

Když jsem oči opět otevřela, ještě pořád si něco zapisoval.

„Odkud jste?“ zeptala jsem se.

„Z Washingtonu, DC.“ Ten název pro mě v podstatě nic neznamenal, kromě toho, že jsem měla takový nejasný pocit, že to je někde daleko.

„To jste sem přijel jenom kvůli mně?“

Doktor Wilson přikývl.

„Musel jste být nadšením bez sebe, když vám to zavolali. Uprostřed zimy jet takhle daleko, jen abyste vyslechl nějakou mladou kriminálnici.“

„Tak zaprvé, já tě nebudu vyslýchat. Jak už jsem ti řekl, mým úkolem je tě poznat. A vlastně jsem se přihlásil dobrovolně.“

„Vážně?“

„Věřil jsem, že bych ti mohl pomoci. Chtěl jsem to zkusit.“

Zvedla jsem paži. „Prosím, tohle už neopakujte.“

Potom nastalo dlouhé ticho. Doktor Wilson si povzdechl.

„Víš, co dělám každý den?“ zeptal se. „Za práci? Většinu času trávím tím, že vysedávám takhle blízko těch nejodpornějších lidí na povrchu téhle planety. Rozhoduju, jestli lžou, na jaké otázky se zeptat, abych je přiměl k přiznání, nebo kterou část jejich já by šlo obrátit proti nim samým. Celé dny řeším hádanky. To se stalo z mojí práce. Beru ty zavrženíhodné lidi jako hádanky, protože o nich jednoduše nedokážu přemýšlet jako o lidských bytostech.“

„Tak proč to pořád děláte?“

„Protože to mám, určitým způsobem, pořád ještě rád. Rád někoho rozkládám na co nejmenší částčky, rád se prodírám vším tím balastem a nalézám tu jednu jasnou lež, která odhalí všechny další. Je to vzrušující. Ale, jak bych to řekl, není to nic, co by nedokázal nějaký skutečně dobrý počítač. Už s lidmi vůbec nemluví. Už nikomu nepomáhám.“

„Takže já jsem pro vás něco jako dovolená?“

Doktor Wilson se usmál. „Dalo by se to tak říct.“

„Hm.“

„Co?“

„Nic. Jenom že byste mohl vysedávat vedle daleko horších lidí, než jsou ti, o kterých jste mluvil.“

„Tomu nevěřím.“

„To je v pohodě,“ hlesla jsem a opřela se. „Nikdo mi to nikdy nevěří.“

Doktor Wilson si mě chvíli prohlížel a něco tiše zvažoval. „Předtím jsi měla pravdu,“ řekl nakonec. „Prorok je mrtvý. Jaké pocity to v tobě vzbuzuje?“

Zvedla jsem obočí. „Myslela jsem, že jste říkal žádné řeči o pocitech.“

„No ano, jistě.“ Pak zašmátral v kufříku a vytáhl z něj list papíru. „Před pár dní dorazila jeho pitevní zpráva. V podstatě nestojí ani za ten papír, na který ji vytiskli.“ S tím začal číst. *„Oběť utrpěla těžké popáleniny na celém těle. Většina trupu, krku a obličeje byla zcela spálená. Vzhledem k nedostatečně zachovalé plicní tkáni nelze potvrdit příčinu smrti udušením kouřem. Proto ani nelze s jistotou stanovit, zda oběť zemřela před požárem, nebo až po něm. Ani vyšetřovatelé požárů nedopadli o moc líp. Našli sice stopy hořlaviny, ale prý by se mohlo jednat i o izolaci na doškových střeších, což u soudu neobstojí.“*

Jak jsem ho tak poslouchala, nějak mě to uklidnilo. „Takže si ani nejste jistí, že došlo k nějakému trestnému činu?“

„Tím si jistý jsem,“ ubezpečil mě doktor Wilson.

„Proč?“

Vytáhl z kufříku malou obálku z konopného papíru a začal z ní vytahovat fotografie.

„Součástí mé práce je také analýza místa činu,“ vysvětlil mi. „Místo, kde stávala Komunita, jsem sice ještě nenavštívil, protože napadlo tolik sněhu, že se tam sami vyšetřovatelé dokázali dostat jen na sněžnicích, ale viděl jsem fotky, se kterými se vrátili.“

Na fotkách byla Komunita ve stavu těsně po uhašení požáru. Prázdné černé kostry domů uprostřed sněhu, šedý oblak kouře visící ve vzduchu. Vzpomněla jsem si na ten zápach spáleného ječmenného sladu a pelyňku, i na brouky a hmyz žijící ve stěnách z hlíny a chlévské mrvy, který se zoufale snažil uniknout žáru.

Doktor Wilson rozložil všechny fotky do kruhu na mou matraci.

„Dvanáct budov postavených okolo dvorce,“ řekl. „Když vypukl požár, všichni stačili utéct ven dřív, než se stavby zhroutily. Úplně všichni. Starci, děti. *Všichni*,“ zopakoval. „Tedy všichni, až na Proroka. Času na útěk měl spoustu, tak jak to, že se nezachránil?“

Snažila jsem se vypadat naprosto nenuceně, jako bych neznala odpověď na jeho otázku.

„Myslím, že byl Prorok mrtvý už před začátkem požáru,“ pokračoval doktor Wilson. „Tělo leželo na břiše vedle postele. Valná většina měkkých tkání byla zničena, ale vrah zpravidla nějaké indicie zanechá. Koroner našel žádné stopy po bodném nebo střelném zranění ani jiné známky cizího zavinění. Prozkoumal obsah

žaludku mrtvého, a nenašel žádný jed. Tak jak to, že skončil na zemi?“ Rozhodil rukama. „U všech podezřelých úmrtí se ptáme na totéž. Měla oběť nějaké nepřátele? V tomhle případě se na to ale ani ptát nemusíme, protože samozřejmě měla.“

„Proč to říkáte?“ zeptala jsem se. „Všichni z Komunity s ním vždycky souhlasili.“ Tedy až na mě.

„Systematicky tyranizoval celou skupinu,“ připomněl mi doktor Wilson. „Ačkoli se tím možná veřejně nechlubil, je vysoce pravděpodobné, že někdo si jeho smrt přál.“

„Vy jste ty lidi ani neznal.“

„Třeba je dost možné, žes je ve skutečnosti neznala ani ty.“

Zařála jsem zuby. Chtěla jsem mu říct, že ti lidé klidně bičovali vlastní děti důtkami širokými jako moje paže, když to Prorok poručil. Že své vlastní šestnáctileté dcery vdávali za muže, kteří byli starší o celé generace. Že ti lidé kopali do Judea tak dlouho, dokud z něj nezbyla jen hromádka krve a kostí. Museli ho přikrýt plátnem, protože ženy při pohledu na něj zvracely.

Opřela jsem se o betonovou stěnu. „Proč tak strašně toužíte znát pravdu?“

„Protože jsem přesvědčen, že když se pravda pohrbí, nikomu to neprospěje. Lži se po určité době mění v jed. Chci spravedlnost. A z čistě sobeckých důvodů si přeju ten případ vyřešit. Ale taky ti chci pomoci, o tom jsem nelhal.“

Položila jsem si bradu na prsa a zahleděla se do podlahy. „A co byste výměnou za pravdu udělal?“

Doktor Wilson naklonil hlavu na stranu. „Co máš na mysli?“

„V srpnu, až mi bude osmnáct, mě čeká slyšení o podmíněčném propuštění. Potřebuju, aby se za mě někdo postavil.“

„A chceš, abych tím člověkem byl já?“

„Třeba bychom se mohli dohodnout.“

Přimhouřil oči. „A co se stane, pokud se za tebe nikdo nepřimluví?“

„Možná vezmou v potaz mé dobré chování a pustí mě i tak. Ale možná mě na zbytek trestu přesunou do nějakého zařízení pro dospělé.“

„Zní to, jako bys měla hodně co ztratit.“

„Zní to, jako že vážně toužíte znát odpovědi.“

„Informace výměnou za doporučení?“

Přikývla jsem. Chvíli si mě prohlížel a já si říkala, jestli z mého výrazu může vyčíst, že mu nikdy neřeknu celou pravdu. Poskytnu mu určitou verzi událostí, takovou polopravdu, ale to, k čemu v lednu došlo v těch kouřem zahalených chvílích, kdy jsem stála nad Prorokovým tělem a dívala se, jak mu z úst uniká poslední pekelný výdech, to jsem dosud nikomu neřekla. A ani nikdy neřeknu.

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec doktor Wilson. „Jsme domluveni.“

Posadila jsem se zase rovně. „Podala bych vám ruku, ale...“

Usmál se.

„Takže,“ zeptala jsem se, „kde začneme?“

KAPITOLA 9

Vtom se rozdrnčel zvonek ohlašující oběd a celé vězení se probudilo k životu. Všude bzučely zámky dveří a dupaly nohy po kovových lávkách.

„Nepromluvíme si o tom někdy jindy?“ navrhl doktor Wilson a zavřel zápisník.

„Vždyť jste právě přišel,“ namítla jsem.

„Ještě se tu v týdnu stavím.“ Zvedl ze země stoličku a neobratně si ji strčil pod paži.

Na chodbě jsem se vydala opačným směrem. Když jsem se za ním ohlédla, věděla jsem, že míří pryč, na svobodu. On může, a já ne. Jakmile jsem si to uvědomila, začala jsem ho za to nenávidět, jen trošičku.

V jídelně jsem se snažila najít Angel v zástupu holek se šedivými tvářemi a velkými pěstmi. Až mi z toho pohledu tuhla krev v žilách. Pokud sami nemáte ruce, představují pro vás ruce všech ostatních hrozbu. Angel mi vyprávěla, že ty holky dovedou použít jako zbraň prakticky cokoli. Locket, šroub uvolněný ze školní židle, naostřený kus plastu ulomeného z koše na prádlo. Když se do vás někdo něčím takovým pustí, nebudne vás jen jednou. Má pomocníka, který vás drží, zatímco on vás bodá všude, kam to jde.

Angel prošla dveřmi do jídelny a oranžové moře postav před ní se rozestoupilo. Jako jedna z mála zdejších dívek byla odsouzená za vraždu prvního stupně, takže se jí širokým obloukem vyhýbaly i místní ranařky. V pastáku bylo tolik lidí, že se pokaždé našel někdo, kdo na mě zíral, jako by mě spatřil poprvé, jako by nikdy nic tak bizarního neviděl. Jako kdyby každá z nás neměla nějaký problém.

Postavila jsem se do fronty za Angel. Zrovna byla zabraná do nějaké knihy s rudou obálkou. Zeptala jsem se, co to čte, ale ani se neobtěžovala zvednout oči. „Příliš složitý na vysvětlování.“

„Zkus to,“ nenechala jsem se odbýt.

Na chvíli se odmlčela. „Víš, co je to Mars?“

Pokřčila jsem rameny.

„Některý lidi si myslej, že bysme se tam měli přestěhovat. Opustit Zemi.“

„Má to tam být nějak lepší?“

„Má.“

Pomalů jsme se blížily k výdejnímu okénku, kde ostatní vězenkyně podávaly kuchařkám za plastovou přepážkou své tácy. Na mě ale bude čekat speciální podnos, ze kterého všechno půjde buď vysát brčkem, nebo bez větších potíží dopravit mými pahýly až k ústům.

Už jsem stála skoro u okénka a najednou se do řady přede mě nacpala nějaká vysoká holka a já ztratila Angel z dohledu. Ohlédla jsem se za sebe na hradbu nějakých třiceti dalších dívek, které se zoufalým výrazem přešlapovaly za mnou. Položila jsem té holce paži na rameno a pokusila se ji odstrčit. „Uhni,“ řekla jsem.

Jenže ona se ani neotočila a rovnou mě praštila loktem do tváře. Do očí mi vhrkly slzy. Pohledem jsem zapátrala po nějaké dozorkyni. Mým směrem se žádná nedívala.

Ukročila jsem na stranu, abych se ujistila, že Angel před tou holkou pořád stojí.

„Zpátky do řady!“ ozval se hlas dozorkyně Prosserové, jedné z mála, které jsme měly vykat. Chuchvalce zrzavých vlasů nosila sepnuté velkou plastovou sponou.

Vrátila jsem se do řady. Fronta se pohybovala neskutečně pomalu, a jakmile na mě přišla řada, zvedla jsem pažemi svůj táč a málem běžela k místu, kde seděla Angel.

„Uklidni se, bláznivko,“ sykla na mě. „Nezmlátily by tě, když je kolem tolik dozorkyní.“

Zavrtěla jsem hlavou. Dotkla jsem se předloktím tváře, která mě stále ještě pálila po úderu ostrého lokte té holky.

„Bože, seš zelenější než zelená,“ poznamenala Angel. „Přestaň se furt po všech rozhlížet. Koukej do země.“

„To je těžké,“ řekla jsem.

„Nejsou zas tak strašidelný,“ upozornila mě Angel. „Vidíš třeba tamhletu?“ Kývla směrem k hnědovlasé dívce, která se skláněla nad talířem, strkala si do pusy kuličky hrášku a jednu po druhé je polykala jako prášky. „To je Wendy. Odsud ji přesunou do Billingsu, to je vězení pro dospělé. Přiznala se, že napadla osmiletýho sousedovic kluka basebalovou pálkou. Četla jsem o tom. K jejímu odsouzení neměli dost důkazů. Spousta holek se přizná, jenom pro ten pocit, že dělají správnou věc. Občas

je policajti přesvědčej, že když se přiznaj, budou moct jít zase pěkně domů, ačkoli člověk musí bejt naprostej idiot, aby takový kravině uvěřil.“ Spolkla velké sousto bramborové kaše. „No a tyhle holky, ty jsou měkký. Většina z nich je tak nadopovaná tlumícíma práškama, že dokážou stěží chodit, natož aby tě zbily. Ty skutečný blázný mezi nás nepouštěj. Ti jsou většinu času zavřený nahoře v nemocnici.“

„Pro tebe je to jiné,“ oponovala jsem. „Z tebe mají strach.“

„Tak jim taky ukaž něco, čeho by se bály,“ poradila mi. „Ty seš pěkná mrcha. Seš tu za daleko horší věc než polovina z nich.“ Pak si nabrala na vidličku další sousto a chvíli přežvykovala. „Nebo se ti nelíběj ještě z jinýho důvodu?“

„Co tím myslíš?“ nechápala jsem.

Nesmlouvavě si mě změřila pohledem. „Člověk se s tím prostě jenom potkává v jednom kuse, to je celý. Malou holku z venkova hoděj sem.“ Mávla směrem k ostatním dívkám a mně došlo, že tím chce poukázat na to, že jsou jiné. Že mají jiný tvar očí, některé jako by je měly dokonce olemované uhlově černou barvou. Že mají jiné rty, takové lesklé, až zářivé. „Prostě řekněme, že by to nebylo poprvý, co by s tím moje spolubydliční měla problém.“

„Já se po nich nedívám proto, že bych z nich měla strach,“ vysvětlila jsem. „Jde jen o to, že... jsem se za celé ty roky nesetkala s nikým odlišným. Prorok nevěřil, že je možné, abychom spolu všichni žili bok po boku. Tvrdil, že lidi, kteří nevypadají jako my, jsou zlí.“

Angel chápavě pokývala hlavou. „No jo. Venku je spousta lidí, který si myslej to samý.“

„Znala jsem jednoho kluka,“ pokračovala jsem váhavě a tak tiše, že mě přes hluk v jídelně bylo jen těžko slyšet. Nedokázala jsem ale mluvit hlasitěji, protože mi přišlo špatné budit ho k životu na takovém místě. „Jmenoval se Jude. Žil v lesích. Potkala jsem ho, když mi bylo čtrnáct.“

Angel odložila plastovou vidličku. „Byl to tvůj kluk?“

Přikývla jsem, ačkoli tak jsem mu nikdy neříkala.

„A on měl jinou barvu pleti?“ zeptala se obezřetně.

Znovu jsem přikývla.

„Co se s ním stalo?“ Ze způsobu, jakým se zeptala, mi bylo jasné, že odpověď zná.

Zahleděla jsem se přímo do jejích rozhněvaných modrých očí a řekla jí to.

„Zabili ho,“ zašeptala jsem. „Myslím, že ho vážně zabili.“

KAPITOLA 10

Ten večer, kdy jsme se potkali, bylo teplo a na nebi planuly hvězdy. Uháněla jsem lesem a po tváři mi stékaly slzy. Bylo mi čtrnáct a rozhodla jsem se, že uteču.

Věděla jsem, že musím být jedna z prvních, kdo se kdy pokusil opustit Komunitu. Prorok nás učil, že naši malou mýtinku chrání sám Bůh. Že kdybychom ji opustili, pohané by nás štváli jako zvěř. Pustili by se do nás se svými kulkami a střelami reagujícími na teplo a jedovatým plynem. Že ve všech městech visí na každém sloupu s elektrickým vedením plakáty s našimi portréty. Tvrdil, že všichni pohané znají jméno Minnow Blyová a že je prokleli.

Večer před útekem jsem se pohádala s Vivienne, tátovou třetí ženou. Během mytí nádobí jsem upustila jeden talíř a ona na mě namířila tím svým ztuhlým prstem a dala mi přednášku o tom, že brzy budu mít věk na vdávání, ale že mě žádný muž nebude chtít, pokud se konečně nestanu dobrou ženou. „Fajn, tak se teda nevdám!“ namítla jsem, ale ona mi připomněla, že úkolem keviníanských žen je uzavřít manželství. Pokud se žena nevdá, jaký má pak její existence smysl?

To už jsem zahodila utěrku. Věděla jsem, že s ní všichni ostatní souhlasí.

Běžela jsem tak dlouho, dokud mi nedošel dech a nezačalo mě píchat v boku. Zastavila jsem se na kraji jakési louky.

Na spadáném jehličí nebyly moje kroky téměř slyšet, ale ten kluk si mě všiml. Seděl na verandě jejich chatrce, kterou si vlastnoručně postavili. Nikoho takového jsem z mnoha důvodů nikdy dřív neviděla. S jakou bezstarostností otrhával jehličí z borové větvičky! Jak mu z ohrnutých doma ušitých kalhot trčely špinavé bosé nohy! A ta snědá pleť, takovou jsem nespatriila od doby, co jsme se přestěhovali do Komunity! V tu chvíli jsem zřetelně cítila, jak se ta škvíra, kterou jsem nahlížela do světa a která tehdy nebyla větší než špendlíková hlavíčka, rozšiřuje až za hranice mého chápání, a to jenom proto, že jsem hleděla na něj. Jako bych ani nemohla dostatečně otevřít oči. Chtělo se mi na něj zírat celý život. Na jeho dokonalou auru, jeho vysoké čelo a klidný pohled, jako by nikdy nepoznal, jak moc se dokáže Bůh hněvat.

Jeho oči si mě našly, schovanou ve stínu. Chvíli jsme oba mlčeli a sevřelo nás nové napětí. Jeho překvapený výraz, má pootevřená ústa a ruce založené v bok.

„Ty seš z tý sekty?“ zeptal se potom.

„My nejsme sekta,“ odsekla jsem.

„Můj táta říká něco jinýho.“

„No to bych o tom snad něco věděla, nebo ne?“

Zamrkal na mě. „Rozhodně vypadáš jako ze sekty.“

Podívala jsem se na své dlouhé modré šaty s rozšířeným pasem a rukávci a rozpačitě si narovнала malý bílý čepec.

„Ty zas vypadáš jako trhan,“ křikla jsem. „Copak nemáš boty?“

„Ale mám. Jenom je nenosím, když to není třeba.“ Zabořil prsty do spadaného jehličí. „Neměla bys tu být. Všude kolem našeho pozemku jsou cedule. *Nevstupovat, Soukromý pozemek, Průchod zakázán*. Copak sis jich nevšimla?“

Vzpomněla jsem si na ty nepřehlédnutelné černočervené cedule přibité ke kmenům stromů železničními hřeby. „Všimla.“

„Tak co tady děláš? Copak neumíš číst?“

Kousla jsem se do spodního rtu a zařala jsem zuby.

„Ty neumíš číst?“ zopakoval už tišeji.

„A ty jo?“ odsekla jsem.

„No jasně, naučila mě to máma.“

„Máte nějaké knihy?“ zeptala jsem se a udělala krok vpřed.

„Máme dvě Bible.“

„Co je to Bible?“

„Ty neznáš Bibli?“ Překvapením otevřel ústa, takže jsem viděla, že má odštípnutý kousíček předního řezáku.

„Ne. Jinak bych se na to asi neptala, ne?“

„No, Bible je taková velká kniha příběhů, kterou napsal Bůh,“ vysvětlil mi.

„Tak tu máme taky. Kniha proroctví.“

„Ale v Bibli nejsou jenom proroctví, jsou tam i příběhy.“

„Ty máme v Knize proroctví taky. Třeba o Chadovi a Zlatém medvědovi nebo o tom, jak Eric proměnil krev na zlato, nebo o tom, jak Victor ukradl démonovi zelené pestrobarevné bačkory, ve kterých se skrývala celá démonova moc. A... a o Marcusovi, prvním muži, který se oženil se třemi ženami, jež se zrodily ze tří lískových oříšků, co měly stejnou nazelenalou skořápku...“

Ale Jude jen kroutil hlavou. „To všechno zní vymyšleně.“

„To teda nezní. Marcus stvořil pšenici z vlasů své blondaté ženy, stromy z vlasů své hnědovlasé ženy a oheň z vlasů své zrzavé ženy. Kdyby nebylo těch žen, neměli bychom ani pšenici, ani stromy, ani oheň.“

„O tom se v Bibli nepíše.“

„Takže?“

„Takže to není pravda. Všechny ty příběhy zní spíš jako pohádky na dobrou noc.“

O krok jsem ustoupila. Takhle nikdy nikdo nemluvil. Pomyslela jsem si, že pokud ty příběhy nejsou pravda, pak není pravdivý ani sám Prorok, a dokonce ani přesvědčení, že dokáže otrávit krev proudící v lidských žilách. Bůh povolal Proroka už před mnoha lety, vyléčil jeho astigmatismus a zbavil ho astmatu, takže už při pochůzkách v továrně nemusel dýchat z inhalátoru. Byla jsem u toho, když vzal do rukou tlusté nažloutlé obroučky svých brýlí a ohýbal je tak dlouho, až je zlomil. Prorok je zázračný.

„Ty... ty ani nevíš, o čem mluvíš,“ vyprskla jsem. „Ta tvoje Bible nejspíš prostě jen lže.“

„To teda nelže! Všechno v Bibli je pravda, a pokud tomu nevěříš, pak nejsi správná křesťanka!“

„To máš pravdu, nejsem žádná křesťanka! Jsem keviníánka!“

„Co že seš?“ zarazil se.

„Tak se jmenuje naše náboženství. Náš Prorok se jmenuje Kevin.“

„Prorok jménem *Kevin*?“ vyprskl Jude. „Tak to je to rozhodně celý vymyšlený.“

„A jak to můžeš vědět, co? Nejspíš si jen vymýšlíš ty, aby to vypadalo, že máš pravdu.“

„Já si nevymýšlím. Všechno, co vím, mě naučil táta a táta se nikdy nemýlí.“

Do čela mu spadl jeden pramen rozcuchaných vlasů a on si ho naštvaně odhrnul. Najednou jsem měla co dělat, abych nevyprskla smíchy. Já tady s někým mluvím. S někým se hádám. Jaká novinka. Jaká radost.

„Takže sis náboženství ani nevybral sám?“ pokračovala jsem. „Prostě jen děláš, co ti řekne *táta*? Víš, někteří z nás se rozhodují sami za sebe. Některí z nás věcem nevěří jen proto, že jim to řekli rodiče.“ O tom, že všemu, v co věřím, věřím jenom proto, že i mně to řekli rodiče, jsem se nezmínila.

Jude posmutněl. „Musím dělat to, co mi táta řekne.“ Pak se odmlčel.

Ten smutek v jeho očích mě zarazil tak, že jsem o krok couvla. Byl to hluboký, palčivý zármutek. Takový, který se rodí dlouho a dlouho. V tu chvíli jsem nemohla

Toto je pouze náhled elektronické knihy.